

СЕРДЖО ТУРОНЕ

ПИСМО ОТ ПРИЮТА

Превод от италиански: Милена Димитрова, 1998

chitanka.info

Най-гадното е, че на такива места всички говорят само за себе си. Като откачени! Аз също копнея да си излея душата някому, да разкажа за своите злощастия — но кому? На тоя паун, дето само търси да прилапа някого и да му се фръцка с ловните си подвизи? Или на онова сластолюбиво старче, дето му потичат лигите, само като споменеш за любовни похождения? А може би на оная откачалка, дето носи на главата си шлем, защото трябвало да опази драгоценната си мъдра кратуна?

Честна дума, няма нищо по-лошо от това да попаднеш в приют за бивши богове. Ама сам съм си виновен! Имах солидна служба, ползвах се с уважението на околните. Всеки друг щеше да се държи повече от благоразумно на мое място. Но не и аз, който взех, че хвърлих ръкавицата си в лицето на съдбата. И ето сега — вижте къде попаднах, понарадвайте ми се!

Така е, ако не беше войната с дърветата, всичко щеше да мине без усложнения. Щях да съм скромнен бог на някоя далечна планетка. Ако не бях реагирал на онази проклета обява, щях да си карам постарому като ангел-секретар в архивното бюро на Рая. Да знаете само как горчиво оплаквам прежното щастливо време!

Всичко започна в онзи проклет ден, когато пред очите ми попадна някакъв чуждестранен вестник. В архивното бюро никога преди това не бяха идвали чуждестранни вестници, не знам какво се случи тогава. Да си призная, нямах много работа, затова с любопитство запреглеждах вестника. Една цветна реклама на шеста страница привлече вниманието ми: „Искате да станете бог? За вас са открити задочните курсове «Фулгор» — най-доброто учебно заведение във Вселената!“ Следваше адрес. Първо се усмихнах: абе ясно колко е сериозна тая работа! Оставих вестника и си продължих бачкането с архивите. Вечерта обаче в разговор с колега споменах за един наш общ познат херувим.

— Че ти не знаеш ли? — изненада се колегата. — Той приключи с изпитите и получи диплома за бог четвърта категория.

Не съм завистлив, но още на другия ден потърсих обявата във вестника. Защо да не опитам? Или поне да разбера подробностите. И написах писмо до посочения адрес.

Отговорът пристигна бързо. Предлагаха ми избор: нормален четиригодишен курс на обучение или ускорен двугодишен.

Когато каруцата на съдбата мръдне от мястото си, всички пътища се събират в една точка. Сигурно писмото така и щеше да си дреме в чекмеджето ми, ако същия ден Централният секретариат на Рая, загрижен за повишаването на културното ниво на служителите си, не беше издал наредба. Според нея всички ангели, записали университетски курсове, получаваха право на съкратен работен ден. Разбира се, веднага попълних и изпратих бланката. Не, няха намерения да се уча в курсовете „Фулгор“, интересувах се ме намаленото работно време. После се оказа, че общо трябва да се явя на 234 изпита; тогава в мен се оформи твърдото намерение да не изкарам нито един!

Обаче после се разбра, че един от тях е по философия. А философията винаги ме е привличала. Като прелистих учебника, си помислих: „В края на краищата, глупаво е да не издържиш поне един изпит. Още повече, че философията за мен е проста работа“.

И започнах да се подготвям. Е, не се престаравах. Някои глави и без това си ги знаех, други ми се сториха скучни. На самия изпит пак се случи едно от онези съдбовни предопределения, които решават бъдещето ни: паднаха ми се само въпроси, които знаех.

Това беше началото на края — аз се захванах за учебниците. Издържах всички изпити. Когато дойде време за дипломна работа, реших да развия своя собствена оригинална теория. Сега само при мисълта за тази глупост ми иде да се хапя за палците на краката! Всички тарикати преписват чужди трудове и получават дипломи; само аз, виждате ли, ще разработвам своя собствена теория!

Темата на труда ми беше „Хората и растенията“. В него оспорвах традиционните възгледи, според които Бог трябва преди всичко да се грижи за благо на хората. С убедителни аргументи доказвах превъзходството на растенията над хората. Същността на разсъжденията се свеждаше до следното: ако растенията могат да решат техническите проблеми, свързани с преместването си, те ще изместят хората и ще създадат по-развита цивилизация.

Теорията ми вдигна голяма дандания в академичните среди. Дори архангелите, които по принцип отхвърляха доводите ми, бяха принудени да признаят нейната висока научна стойност.

За нещастие, същия ден, когато блестящо защитих дипломната си работа и получих тапията за бог, избухна войната между хората и

растенията.

За мен лично тя имаше най-пагубни последици — обявиха теорията ми за дяволска двойна игра, а мен самия — в гнусна шпионска дейност. Обвиниха ме, че съм скрил сведения за подготовката на растенията за тоталната война. Всичките ми опити да се оправдая бяха напразни — провъзгласиха ме за таен агент на растенията. Един от съдиите дори поиска да ме екстрадират от небесните селения, но все пак надделяха по-умерените и така аз попаднах тук. Аз съм единственият бог в историята, отишъл в приют, без нито един ден да е порботил по специалността.

Единствената ми надежда е, че растенията ще успеят да победят. Само тогава пред мен ще се разкрият добри перспективи. Получените сведения — тях ми ги дава моят приятел Меркурий (оня с шлема на главата) — ме настройват оптимистично.

За растенията театърът на бойните действия се развива добре. Непосредствен повод бе нарастващото негодувание срещу непрекъснатото унищожаване на растителността, а също и срещу падането на радиоактивни и киселинни дъждове. Отчаяни, дърветата решиха да минат в настъпление, преди да е станало фатално късно. Хората бяха заварени по бели гащи. Батальони от подвижни кипариси овладяха стратегически важните центрове. Равнините са под контрола на бръшляните и амфелопсиса. Отряди от рододендрони проникват в най-недостъпните райони. Хората засега държат здраво само крайбрежните градове, но и там са под ударите на маслините.

Ако растенията победят, те сигурно ще ме изберат за свой бог. Тъй де, толкова препатих заради тях! Ако се вярва на Меркурий обаче, съдейки по настроенятия, при окончателна победа растенията щели да изберат за свой бог Слънчогледа, който теоретично бил обосновал неизбежността на въстанието. Ако се сбъднат предсказанията му, ще рухне и последната ми надежда и аз няма да издържа психически в този мрачен приют.

Успокоява ме само мисълта, че Меркурий си пада малко лъжец.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.